

ใบความรู้ที่ ๓ เรื่อง การอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อ่านคิดเขียนเรียนนำไปใช้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง นิทานพื้นบ้านไทย
รายวิชาภาษาไทย รหัส ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

การอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์ หมายถึง การคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต ซึ่งไม่ใช่การคาดเดาโดยไม่มีเหตุผล หากต้องอาศัยเหตุผลสนับสนุน สำหรับการคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่ทำนั้น ต้องอาศัยการอ่านจับใจความสำคัญเป็นพื้นฐาน เพื่อให้เราสามารถเชื่อมโยงข้อมูลที่สำคัญของเรื่องได้ และทำให้เราสามารถคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้อย่างสมเหตุสมผล น่าเชื่อถือ หรือมีความแม่นยำ เพื่อเป็นการฝึกทักษะการคิดอย่างมีระบบ

หลักการอ่านเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์ มีดังนี้

- ๑) ทบทวนพิจารณาเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการใด หรือคล้ายคลึงกับ เหตุการณ์ใดจากความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่มีอยู่
- ๒) ระบุเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอยู่ใน ขั้นตอนใดของกระบวนการ หรือเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง พญากง พญาพาน
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อ่านคิดเขียนเรียนนำไปใช้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง นิทานพื้นบ้านไทย
รายวิชาภาษาไทย รหัส ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง “พญากง พญาพาน”

พญากงได้ครองเมืองศรีวิชัย คือ “เมืองนครปฐม” ในปัจจุบันนี้ สืบต่อจากพระเจ้าสิการาชผู้เป็นพระราชบิดาแล้ว ต่อมาได้มีพระราชบุตรที่ประสูติจากพระมเหสีองค์หนึ่ง โหรได้ถวายคำพยากรณ์พระราชกุมารว่าจะเป็นผู้มีบุญญาธิการมากจะได้ครองราชสมบัติ เป็นกษัตริย์ต่อไปในภายหน้า แต่ว่าพระราชกุมารนี้จะกระทำปิตุฆาต คือ ฆ่าพ่อ

เมื่อพญากงได้ทราบดังนั้น จึงรับสั่งให้ราชบุรุษพาพระราชกุมารไปฆ่าทิ้งเสียในป่า ราชบุรุษจึงนำไปทิ้งไว้ที่ป่าไผ่ ที่ไร่ของยายหอม ยายพรมไปพบพระราชกุมารจึงเก็บมาเลี้ยงไว้ แต่ยายพรมมีลูกหลานมาก จึงยกพระราชกุมารให้ยายหอมไปเลี้ยงไว้ ยายหอมได้เลี้ยงพระราชกุมาร แล้วนำไปให้เจ้าเมืองราชบุรีเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม

ในขณะนั้นเมืองราชบุรีเป็นเมืองขึ้นของเมืองศรีวิชัย อยู่ภายหลังพระราชกุมารเติบโตขึ้น ได้แข็งเมืองไม่ยอมส่งบรรณาการ และได้ทำรบกับพญากงจนได้ชนช้างกัน เมื่อฆ่าพญากงสำเร็จแล้วได้เข้าเมืองศรีวิชัย เวลานั้นพระมเหสีของพญากงซึ่งเป็นพระชนนีของพญาพานยังมีพระชนม์อยู่ กล่าวกันว่ารูปโฉมสวยงาม พญาพานคิดอยากได้เป็นมเหสี ได้เสด็จเข้าไปที่ตำหนัก เทพยดาได้แปลงเป็นแพะบ้าง บ้างก็แปลงเป็นแมวแม่ลูกอ่อน นอนขวางบันไดปราสาทอยู่ เมื่อพญาพานข้ามสัตว์ทั้งสองนั้นไป สัตว์จึงพูดกับแม่ว่า “ท่านเห็นพวกเราเป็น

เดรัจฉานจึงข้ามไป” แม่ตอบลูกว่า “นับประสาอะไรกับเราเป็นสัตว์เดรัจฉาน
แม้แต่มารดาของท่าน ท่านยังจะเอาเป็นเมีย”

พญาพานได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนักจึงทรงตั้งอธิษฐานว่า
“ถ้าพระมเหสีของพระยากงเป็นพระมารดาของเราจริงแล้ว ขอให้น้ำนมหลั่งออก
จากถันทั้งสองข้างให้ปรากฏ ถ้าไม่ใช่พระมารดาของเราก็ขออย่าให้น้ำนมไหล
ออกมาเลย” พญาพานตั้งอธิษฐานแล้วน้ำนมได้หลั่งออกมาจากถันเป็นที่
ประจักษ์แก่สายตา พญาพานจึงได้ไต่ถามได้ความว่าเป็นพระมารดาจริง แล้วก็
ทรงดื่มกินน้ำนม และทรงทราบว่าพญากงเป็นพระราชบิดาจึงไกรธยายหอมว่า
มิได้บอกให้ตนทราบว่าบุตรใคร จนได้ทำบาปถึงฆ่าพ่อแล้วได้ไปเรียกยาย
หอมมา แล้วจับยายหอมฆ่าเสีย

คนทั้งปวงจึงเรียกพระราชกุมารว่า “พญาพาล” เพราะไม่รู้จักบุญคุณคน
และบ้างก็เรียก “พญาพาน” เพราะเมื่อเวลาเกิดนั้น พระพักตร์กระทบพานทอง
เป็นแผล เมื่อพญาพานฆ่ายายหอมแล้วรู้สึกเสียพระทัย ว่าฆ่าผู้มีพระคุณเสียแล้ว
อีกคนหนึ่ง จึงได้ถามสมณพราหมณาจารย์ว่าจะทำอย่างไรจึงจะล้างบาปในการ
ฆ่าพระราชบิดาและฆ่ายายหอมผู้มีพระคุณผู้ที่เลี้ยงตนมาแต่เยาว์วัย พระสงฆ์ก็
ได้ถวายพระพรว่า “ให้สร้างเจดีย์สูงแค่นกเขาเหิน” จากนั้นจึงได้สร้างพระเจดีย์
ขนาดใหญ่ สูงชั่วนกเขาเหิน คือองค์พระปฐมเจดีย์ เพื่อเป็นการล้างบาปที่ฆ่าพระ
ราชบิดาให้บรรเทาลงบ้าง และสร้างพระประโทนเจดีย์ เพื่อล้างบาปที่ฆ่ายาย
หอม

ที่มา : <https://nitanstory.com/พญากงพญาพาน>